

V souzeném případě jest míti na paměti, že usnesení soudu první stolice bylo vydáno dne 16. dubna 1932, že však oddělení pro pracovní spory u okresního soudu v Z., mohlo podle vyhlášky ministra spravedlnosti ze dne 17. března 1932, čís. 44 sb. z. a n. zahájit svou činnost teprve od 1. září 1932 a že podle § 42 zákona ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n. spory uvedené v §§ 1 a 2 téhož zákona, pokud není pro soudní okres zřízen pracovní soud aneb oddělení pro spory pracovní, náležejí k věcné příslušnosti okresních soudů. Rozhodnutím rekursního soudu bylo tedy v podstatě uznáno, že pro spor není odůvodněna v ě c n á příslušnost soudu okresního, nýbrž sborového soudu první stolice, a jest tu proto použití předpisu § 45, první odstavec, j. n. Z toho plyne, že rozhodnutí rekursního soudu o v ě c n é příslušnosti krajského soudu v U. není odporovatelné a dovolací rekurs bylo v tomto bodě jako nepřipustný odmítnouti. Otázka místní příslušnosti souvisí tu nerozlučně s otázkou příslušnosti věcné, takže, bylo-li rozhodnuto pravoplatně o této, jest tím rozřešena i ona. V tomto směru jest sice dovolací rekurs přípustný, ale nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 11890.

Stala-li se za projednání pozůstalosti mezi dědici spornou otázka vypočtení, není úkolem pozůstalostního soudu řešiti otázku, co a kterému svéprávnému dědici se má vpočítati do jeho dědického podílu, nýbrž jest věcí dědiců, by si sporné vpočítání provedli žalobou.

Tvrdila-li většina dědiců při sepisování inventáře, že věci (vkladní knížky) patří do pozůstalosti, musely býti do inventáře pojaty a jest ponecháno dědicům, kteří si činí nárok na věci, by spornou otázku vlastnických poměrů vyřešili sporem.

(Rozh. ze dne 15. září 1932, R II 273/32.)

Pozůstalostní soud skončil pozůstalostní řízení a odevzdal pozůstalost. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Pozůstalostní soud nemá povinnost, by za všech okolností prováděl před odevzdáním pozůstalosti započtení darů a by rozhodl o kolaci. Poněvadž šlo o posloupnost podle zákona, mohlo jíti o započtení podle § 788 a 790 obč. zák. Tyto předpisy upravují jen kolační povinnost dědice k dědicům ostatním, avšak neukládají pozůstalostnímu soudu povinnost, by o kolaci, když se jí dědic dovolává, rozhodl. Ani zákonem ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. nebyla nespornému soudci taková povinnost uložena. Podle § 25 tohoto zákona může soudce nesporný, závisí-li rozhodnutí o předurčující otázce na zjištění sporných skutečností, účastníky odkázati na řízení sporné, jen musí až do vyřízení této věci učiniti opatření, jichž jest třeba na ochranu veřejných zájmů nebo k zajištění účastníků neb účelu řízení. Z toho jest zřejmo, že zákon neukládá nespornému soudci povinnost rozhodnouti za všech okolností. Jak z podání ze dne 20. června a 2. září 1931 je zřejmo, jednali dědici mezi sebou o dohodu. Podle protokolu o projednávání pozůstalosti ze dne 27. listopadu 1931 jest zřejmo, že se dědici o kolaci nemohli do-

hodnouti, takže se otázka kolace stala spornou. Soud pozůstalostní nebyl oprávněn pro tyto sporné otázky zdržovati odevzdání pozůstalosti a právem podle § 174 nesp. říz. a § 819 obč. zák. projednání pozůstalosti skončil a pozůstalost odevzdal. Jest věcí dědiců, by si sporné vpočítání mezi sebou provedli po případě sporem. Rovněž nebyl pozůstalostní soud povinen rozhodovati, jak míní stěžovatel, o otázkách vlastnictví ke vkladním knížkám. Dědici, až na stěžovatele, tvrdili, že vkladní knížky jsou vlastnictvím zůstavitelky, tvrzení dědiců nebylo ničím prokázáno, šlo o sporné skutečnosti, které pozůstalostní soud nebyl povinen sám zjišťovati, jak již nahoře uvedeno. Právem tedy pozůstalostní soud učinil jen opatření nutná pro řízení pozůstalostní; není jeho povinností, by účastníky poukazoval na pořad práva, když některá pohledávka do pozůstalosti pojatá je sporná, i tu musí pozůstalostní soud postupovati podle § 174 nesp. říz. a § 819 obč. zák. a jest věcí dědiců, by podle svého uvážení další zařídili, po případě zahájili spor. Předpisů §§ 125 a násl. nesp. říz. tu nelze použítí, poněvadž nejde o odporující si přihlášky dědiců, takže nebylo ani povinností pozůstalostního soudu, by rozhodoval o tom, komu přiděluje úlohu žalobce v otázce vlastnické.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o mimořádný dovolací rekurs do souhlasných usnesení nižších soudů, do kterých si lze stěžovati podle ustanovení § 46 zák. o nesp. řízení čís. 100/31 sb. z. a n. jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy, nebo zmatečnost. Nezákonné jest prý napadené usnesení proto, že rekursní soud nesprávně vyložil a použil ustanovení § 25 cit. zák. na souzený případ a v důsledku toho nesprávně uznal, že pozůstalostní soud nebyl povinen prováděti před odevzdáním pozůstalosti vpočtení darů a rozhodovati o jich vpočtení do dědického podílu. Poněvadž ze spisů jest zřejmo, že se otázka vpočtení stala za projednání pozůstalosti mezi dědici spornou, a není úkolem pozůstalostního soudu řešiti otázku, kolik a kterému svéprávnému dědici se má vpočítati do jeho dědického podílu, nýbrž jest věcí dědiců, by si sporné vpočítání provedli žalobou, nebylo právem o této otázce rozhodnuto v usnesení pozůstalostního soudu vyřizujícím projednání pozůstalosti a není nezákonnosti v tom, že rekursní soud tento postup prvního soudu schválil poukazem k ustanovení § 25 zák. čís. 100/31 sb. z. a n., které neukládá nespornému soudci za povinnost rozhodnouti za všech okolností o sporné otázce vyskytnuvší se za projednání pozůstalosti. Stěžovatel v dovolacím rekursu sám k tomu poukazuje, že rozhodnutí v otázce vpočtení závisí na zjištění sporných skutečností, uváděje, že zůstavitelka postoupila synu Václavu H-ovi rolnickou usedlost s příslušenstvím v roce 1924 v ceně 500.000 Kč a že jí Václav H. na to zaplatil jen 40.000 Kč, takže jest povinen dáti si započísti ve svůj dědický podíl majetkovou hodnotu ve výši 460.000 Kč. Není nezákonnosti ani v tom, že se v napadeném usnesení vyslovuje názor, že pozůstalostní soud nebyl povinen rozhodovati o otázce vlastnictví ke třem vkladním knížkám. Tvrdila-li většina dědiců při sepisování

inventáře, že knížky do pozůstalosti patří, musily podle ustanovení § 97 a 104 nesp. říz. do něho býti pojaty, a jest ponecháno dědicům, jež si nárok na knížky činí, by spornou otázku vlastnických poměrů vyřešili sporem.

Čís. 11891.

Útratám odhadu a dražby nemovitosti nepřísluší přednostní právo.

(Rozh. ze dne 15. září 1932, R II 338/32.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost nepřikázal soud první stolice v přednostním pořadí náklady odhadu nemovitosti. **D ů v o d y:** Náklady odhadu nepožívají přednostního práva na uspokojení před knihovními věřiteli, nýbrž mohou býti zapraveny jen v pořadí pohledávky, pro kterou bylo dražební řízení zahájeno. Tak stanovil již § 9 zákona ze dne 10. června 1887, čís. 74 ř. zák. a exekuční řád ze dne 27. května 1896, čís. 79 ř. zák. v § 216 přesně určil výčetmo, které pohledávky a v jakém pořadí mají býti zapraveny z nejvyššího podání, a nelze toto ustanovení doplňovatí obdobou předpisu § 286 ex. ř. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Soud první stolice zcela správně odůvodnil, že náklady odhadu nemovitosti nemají přednostní právo na uspokojení před knihovními věřiteli. Ze zákona nelze přednostní právo pro ně vyvoditi. Zejména nelze souhlasiti s názorem stěžovatelky, že předpis § 286 ex. ř., který jest pojat do druhého oddílu ex. ř. o exekuci na jmění movité, jest předpisem všeobecným, jehož lze použití i při ostatních družích exekuce, právě jeho zařazení svědčí o tom, že platí jen při exekuci na jmění movité. Tím vyloučeno jest i jeho obdobné použití při exekuci reální, to tím více, an § 286 ex. ř. předpisuje, že určitých předpisů o exekuci reální má býti obdobně použito i při exekuci na jmění movité, a pak teprve v druhém odstavci stanoví pro exekuci na jmění movité, že náklady odhadu mají býti napřed z rozdělované podstaty zapraveny. Naprosto nelze souhlasiti s názorem, že by se mohlo použití obdobně předpisů o vnučené správě. Správně uvedl též první soud, že při reální exekuci nemusí všichni věřitelé míti stejný zájem na dražbě, takže nelze předem tvrditi, že odhad a dražba byly prováděny v zájmu všech.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ve vysvětlivkách k vládní osnově exekučního řádu číslo 79/1896 (materialie I. svazek, str. 546) se k ustanovením o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti výslovně uvádí, že, co se týče vedlejších nákladů, zůstává při dosavadním platném právu a rovněž, že zůstává při tom, že útratám odhadu a dražby, jak bylo v novele ze dne 10. června 1887, čís. 74 ř. zák. (§ 9) stanoveno, právo přednostní nepřísluší. V § 216 ex. ř., v němž stanoveno je pořadí nároků při rozvrhu dražebnímu výtěžku za nemovitosti, útraty odhadu a dražby jako přednost požívající uvedeny nejsou. Že nelze, co se týče útrat odhadu a dražby při nemovi-